

Arrest

nr. 309 083 van 28 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 24 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens van 17 juni 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2024 komt verzoeker met een vlucht uit Turkije aan op de luchthaven Brussel Nationaal. Op diezelfde dag werd een beslissing tot teruggedrijving genomen. Hij stelde hiertegen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer X.

1.2. Verzoeker diende een verzoek tot internationale bescherming in. Op 31 mei 2024 richtten de Belgische asielinstanties een verzoek tot overname van verzoeker aan de Spaanse asielinstanties. Op 17 juni 2024 werd een stilzwijgend akkoord verstuurd naar de Spaanse autoriteiten. Op dezelfde dag werd hem

een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25quater) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Wordt aan de heer,

(...)

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Overwegende dat de betrokkene, (...), van Palestijnse nationaliteit, op 23.05.2024 op de Luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (Is niet in het bezit van een geldig reisdocument noch van een geldig visum voor binnenkomst). Bij het verlaten van Turkije- Istanbul, was de betrokkene in het bezit van zijn eigen reisdocument (n°XXXXXXX) geldig tot 11.01.2028; Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een geldig visum type C van Spanje met nummer ESPXXXXXXXXXX, geldig tot en met 30.06.2024;

Overwegende dat betrokkene op 23.05.2024 een verzoek tot internationale bescherming indiende (bijlage 25) en op grond van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, een overname aan Spanje werd aangevraagd op 31.05.2024 ;

Overwegende dat een stilzwijgend akkoord naar de Spaanse autoriteiten werd verstuurd op 17.06.2024;

De betrokkene werd verhoord door onze diensten op 29.05.2024, waar hij verklaarde ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde ook geen familieleden in België te hebben, maar verklaarde echter dat hij twee zussen heeft, waarvan een in Frankrijk woont en die andere die in Duitsland verblijft. Tijdens zijn verklaringen bij de federale politie in de luchthaven van Zaventem verklaarde de betrokkene dat hij onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming wilde indienen. Betrokkene had dus niet de intentie zijn toeristenvisum voor Spanje te gebruiken en om naar Spanje te gaan.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid (“additional elements of dependence”) versist is (cfr. Arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36: “The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings, unless the can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia (GC), no.48321/99,§

97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec), no 31519/96, 7 November 2000).

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het HvJ-EU oordeelde dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een

onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat kan leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Op de vraag of betrokkene specifieke reden heeft waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, verklaarde hij: "Veel redenen. De medische en psychologische bijstand aan asielzoekers en de mensenrechten worden beschermd. Ik heb veel vrienden hier en ik wil mijn studies in digital arts and visual communication design hier.";

Op de vraag of betrokkene redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die hem verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen, verklaarde hij: "Spanje is niet ver van het Midden-Oosten, er zijn tradities en cultuur die hetzelfde zijn. Ik wil in een stabiel land waar er geen racisme is en de mensenrechten worden gewaarborgd. In Spanje is er geen psychologische bijstand zoals in België".

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013;

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek d.d. 31.05.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en daaromtrent zal worden geïnformeerd;

Het gaat in dit geval om een 'overname-context' wat betekent dat de Spaanse instanties de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zullen gemachtigd zijn tot verblijf in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Overwegende dat volgens de verordening 604/2013, de criteria en mechanismen zijn ingevoerd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat bij één van de lidstaten wordt ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze en dat de uitvoering van deze verordening en haar adoptie impliceren dat de vrije keuze van de aanvrager is uitgesloten voor de bepaling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming. Met andere woorden, de simpele persoonlijke waardering van een lidstaat door de betrokkene of door een derde of het feit dat hij zijn verzoek in behandeling wil laten nemen in een bepaalde lidstaat kan niet de basis vormen voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule (artikel 17-1) van de Verordening 604/2013;

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. We wensen tevens op te merken dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de

andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Spanje kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database — Country Report — Spain", https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf, laatste update in mei 2024, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie word toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen "While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased" (p. 114).

We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, "Oficina de Asilo y Refugio") met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie. "The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception" (p. 69).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land. "The Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country" (p. 69). Verder meldt het rapport dat aan Spanje overdragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (p. 69).

Het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming kent drie fases (AIDA-rapport, p. 104). Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure. ("Fase previa de evaluación y derivación, EYD"). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum ("Centro de Acogida a Refugiados, CAR"), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of "autonome" fase ("Fase de preparación para la autonomía") verlaat de verzoeker het opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (p. 104). Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dat dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt. "Main obstacles for asylum applicants present after passing the first phase, as the system

foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment (p. 108).

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerminst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud: "Ik heb moeilijke dagen momenteel. Ik ging naar de psycholoog in Turkije door de oorlog in Gaza sinds 07.10.2023, hierdoor kreeg ik stress en depressie. Ik heb een operatie nodig aan mijn onderrug. Ik word momenteel ook opgevolgd door een psycholoog in het centrum."

Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot op heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt tevens dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers", pagina 125). Personen die hun verzoek zagen afgewezen blijven recht hebben op gezondheidszorg. In september 2018 keurde de regering een decreet goed dat de universele toegang tot het volksgezondheidssysteem garandeert, ook voor personen zonder verblijfsrecht ("In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well", pagina 125). We merken op dat het AIDA-rapport melding maakt van specifieke zorg onder meer voor verzoekers met problemen inzake mentale gezondheid. Deze zorg wordt aangeboden door ngo's waaronder Accem en CEAR ("Currently, there are different NGOs in charge of places for asylum seekers with mental health needs. For about 5 years, Accem, in collaboration with Arbeyal, a private company, managed the "Hevia AccemArbeyal" centre, specialised in disability and mental health", pagina 125 en 'In addition, CEAR also manages places specialised in asylum seekers with mental conditions', eveneens pagina 125).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen en dat behandeling van zijn medische toestand zoals gesproken tijdens zijn verhoor dd. 29.05.2024 enkel in België en niet in Spanje in gelijke mate kunnen worden verstrekt.

Wat de opvang in Spanje betreft hebben verzoekers in Spanje vanaf het indienen van hun verzoek recht op opvang (AIDA-rapport, pagina 100). Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers om internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de derde, "autonome", fase waarin de verzoeker autonoom kan leven, taallessen wordt aangeboden en verder nog nodige bijstand en ondersteuning krijgt (AIDA-rapport, pagina 105).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Spain' die de Spaanse autoriteiten op 11.05.2023 opstelden. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Spanje worden overgedragen en nog geen verzoek in Spanje indienden dezelfde formaliteiten dient te vervullen als personen die een verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje ('He/she has to undertake the same procedural steps as any other applicant present in the national territory', pagina 5). Hij of zij dient binnen een maand na overdracht een formeel verzoek in te dienen ('As a general rule, the applicant must apply within one month after the transfer date to Spain..', pagina 5). Wat de toegang tot de opvangvoorzieningen betreft wordt gemeld dat in toepassing van een protocol met het Spaanse Rode Kruis de personen die aan de voorwaarden voldoen en opvang wensen meteen naar opvangvoorzieningen worden verwezen ('In application of the Protocol, after verification of the requirements for access to the System by the Ministry of Inclusion, Social Security and Migrations (MISSM), persons wishing to access the Reception System will have direct access from the airport to the reception resources', pagina 2). De overgedragen personen krijgen na overdracht informatie betreffende de procedure ('At the time of arrival in Spain by airport, the person is informed of his/her rights as an applicant for International Protection, where applicable, or the procedural steps to apply', pagina 2).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggelid naar de grens met Spanje, en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1 Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Na een algemene theoretische uiteenzetting omtrent de principes van artikel 3 van het EVRM bij het nemen van beslissingen in het kader van de Dublin III-Verordening, zet verzoeker, wat de specifieke elementen van de huidige zaak betreft, et middel verder uiteen als volgt:

“EN L'ESPECE

Violation de l'article 3 de la CEDH : risque de traitements inhumains ou dégradants dans le cadre d'une expulsion vers l'Espagne

Tel que la partie défenderesse le souligne dans la décision attaquée, afin de déterminer l'existence d'un risque réel que le requérant fasse l'objet de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en étant envoyé en Espagne, il est nécessaire d'avoir égard à la 14 situation général du pays d'envoi ainsi qu'à la situation personnelle du requérant.

Concernant l'examen de la situation du pays d'envoi lorsqu'il s'agit d'un État membre de l'Union européenne, la Cour de Justice de l'Union européenne précise, à l'occasion de son arrêt N.S., que :

« Le droit de l'Union s'oppose à l'application d'une présomption irréfragable selon laquelle l'État membre que l'article 3, paragraphe 1, du règlement n° 343/2003 désigne comme responsable respecte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

L'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne doit être interprété en ce sens qu'il incombe aux États membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'«État membre responsable» au sens du règlement n° 343/2003 lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de cette disposition ».16

Conditions d'accueil des demandeurs d'asile en Espagne

Pour prendre sa décision, la partie défenderesse avait en effet le devoir de tenir compte des conditions d'accueil de l'Espagne. Elle devait le faire en ayant égard aux éléments informant sur la situation actuelle du pays d'envoi.

Concernant les conditions d'accueil de l'Espagne, le rapport de l'AIDA de 2022 et mis à jour le 22 mai 2023 attire l'attention sur le fait que beaucoup de demandeurs d'asile sont sans-abris puisque l'accès aux centres d'accueil n'est plus garanti et que lorsqu'il l'est, il ne l'est qu'après un certain moment d'attente :

“In principle, applicants for international protection are granted reception conditions and thus referred to a shelter as soon as they apply for asylum. Nevertheless, there have been major shortcomings in the reception system in recent years, rendering the access to reception difficult in practice (e.g. waiting periods reaching up to 1 month) and resulting in homelessness in certain cases”. (Nous soulignons). (Traduction libre : En principe, les demandeurs de protection internationale bénéficient de conditions d'accueil et sont ainsi dirigés vers un abri dès qu'ils demandent l'asile. Néanmoins, ces dernières années, le système d'accueil a présenté des lacunes majeures, rendant l'accès à l'hébergement difficile en pratique (par exemple, des délais d'attente pouvant atteindre un mois) et entraînant parfois la situation de sans-abri).

“Cases of asylum seekers living on the streets because of the saturation of the reception system and the delays in the formalization of the asylum applications have been reported in 2022 and at the beginning of 2023. In January 2023, the EU Commission started an infringement procedure against Spain for not having transposed completely and correctly the EU norms on reception conditions, giving to Spain a 2 months

deadline to address the deficiencies of its system". (Nous soulignons). (Traduction libre : Des cas de demandeurs d'asile vivant dans la rue en raison de la saturation du système d'accueil et des retards dans la formalisation des demandes d'asile ont été signalés en 2022 et au début de 2023. En janvier 2023, la Commission européenne a entamé une procédure d'infraction contre l'Espagne pour n'avoir pas transposé complètement et correctement les normes de l'UE sur les conditions d'accueil, donnant à l'Espagne un délai de 2 mois pour remédier aux lacunes de son système).

"As already mentioned, shortcomings in the reception system are chronic and have been registered by various sources in recent years. The same problems persisted in 2022. The 2022 Annual Report of the Spanish Ombudsman denounced that many asylum seekers are obliged to live on the streets or in precarious conditions due to the challenges of the reception system as well as of the asylum procedure." (Nous soulignons).

(Traduction libre : Comme déjà mentionné, les lacunes dans le système d'accueil sont chroniques et ont été constatées par diverses sources au cours des dernières années. Les mêmes problèmes ont persisté en 2022. Le Rapport annuel 2022 du Défenseur du peuple espagnol a dénoncé que de nombreux demandeurs d'asile sont contraints de vivre dans la rue ou dans des conditions précaires en raison des défis du système d'accueil ainsi que de la procédure d'asile).

"Despite the increase in reception capacity, various asylum seekers were still left homeless in 2022. At the end of July, a family of Georgian asylum seekers with four underage children were sleeping on the streets of Madrid due to the challenging in accessing asylum and the lack of reception places at temporary shelters."

(Traduction libre : Malgré l'augmentation de la capacité d'accueil, plusieurs demandeurs d'asile étaient encore sans-abri en 2022. Fin juillet, une famille de demandeurs d'asile géorgiens avec quatre enfants mineurs dormait dans les rues de Madrid en raison des difficultés d'accès à l'asile et du manque de places d'accueil dans les abris temporaires).

Il est à ajouter qu'en Espagne, le pourcentage de personnes sans-abris en Espagne ayant été victimes de crimes, de heurts et d'agressions sexuelles est conséquent :

"Half of homeless people (50.3%) have been the victims of crime or aggression (insults, threats, robberies and assaults)." (Nous soulignons). (Traduction libre : La moitié des personnes sans-abri (50,3 %) ont été victimes de crimes ou d'agressions (insultes, menaces, vols et agressions)).

Ce rapport indique ainsi clairement que l'Espagne souffre de problèmes dans son système d'accueil et dans sa procédure d'asile. Ces problématiques ont d'une part été qualifiées de chroniques dans le rapport de l'AIDA mais ont surtout été la cause de la procédure en manquement instiguée par la Commission européenne.

Ainsi, ce problème peut être qualifié de systémique en ce qu'il existe depuis des années et s'inscrit bien dans le système espagnol de l'asile. En sus, il a été dénoncé par l'Ombudsman espagnol dans son rapport annuel relatif aux conditions d'accueil et à la procédure d'asile en Espagne.

Cependant, la partie défenderesse affirme que :

(...)

(...)

De l'état de vulnérabilité du requérant

À ce titre, la partie défenderesse ne saurait être suivie dans son raisonnement dès lors que d'une part, même si elle évoque le fait que l'Espagne rencontre des difficultés, elle n'indique pas de quelles difficultés il s'agit. De même qu'elle se contente de dresser le cadre légal espagnole sans avoir égard à sa bonne application dans les faits. Et que d'autre part, elle conclut donc sans fondement que ces difficultés ne sont pas de nature à laisser penser qu'elles causeraient un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH dans le chef du requérant.

Or, le fait que le système de l'accueil des demandeurs d'asile en Espagne soit à ce point défaillant qu'il y a un risque avéré que le requérant soit sans-abri à son arrivée était un élément prépondérant dans l'évaluation qu'un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH puisse occurrer dans le chef du requérant.

Cela n'ayant pas été mentionné dans la décision, ni fait l'objet d'enquête alors que ces défaillances durent et auront sans conteste un impact sur la personne vulnérable qu'est le requérant par son statut de demandeur d'asile mais surtout par sa qualité de rescapé de guerre présentant des difficultés d'ordre psychologique, ne ce concilie pas avec les exigences d'un examen approfondi découlant de l'article 3 de la CEDH.

La partie défenderesse ne respecte en ce sens pas les étapes nécessaires à conclure à l'absence de risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH et donc le volet procédural de ce dernier.

Bien que dans la motivation de la décision la partie défenderesse n'accorde pas de conséquences aux propos du requérant selon lesquelles il est vulnérable en raison de son état psychologique propre, il est important de mettre en lumière l'état de vulnérabilité psychologique de ce dernier afin de procéder à l'analyse du risque que le requérant subisse un traitement inhumain ou dégradant dans le cadre de son envoi vers l'Espagne. En d'autres mots, il convient d'évaluer la situation propre du requérant au regard des conditions d'accueil de l'Espagne.

Le requérant a été confronté à des atrocités, à la mort de divers proches, et a été le témoin d'actes violents, de bombardements incessants, à la famine et a été forcé à se déplacer au sein même de la bande de Gaza, pour ensuite être contraint de fuir cette enclave avec une certaine difficulté. Le requérant a en ce sens vécu une situation extrême durant une période prolongée. À ce titre, et tel que développé au point V de la présente requête, une telle situation extrême est de nature à engendrer divers troubles tels que les troubles du stress post-traumatique (hypervigilance, sursauts, flash-backs, cauchemars, évitement des stimuli associés au trauma), la dépression, l'anxiété panique, les troubles de l'adaptation, les problèmes de confiance et de relations interpersonnelles, les symptômes somatiques, ainsi que la perte de sens et d'espoir.

Vu l'intensité sans précédent des actes vécus par le requérant, il est tout à fait raisonnable de conclure que le requérant est dans un état de fragilité psychologique accrue.

Bien que dans le cadre de l'analyse du risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers l'Espagne la partie défenderesse indique devoir prendre en compte la situation du pays d'envoi ainsi que la situation personnelle du requérant, la décision attaquée ne prend cependant pas en compte la qualité de rescapé de guerre et donc de l'état psychologique du requérant.

En effet, la décision attaquée se borne à indiquer que le requérant a rapporté avoir des difficultés psychologiques et être en dépression. Cette information relayée de cette manière ne traduit pas toute la gravité des difficultés subies par le requérant.

À cet égard, l'a.s.b.l. NANSEN avait déjà pu mettre en lumière l'inadaptabilité du questionnaire utilisé par l'OE dans la détection de la vulnérabilité des demandeurs d'asile..

Absence de soins adaptés aux personnes traumatisées par la guerre

Les questions posées et les réponses données sont standardisées. La décision querellée permet à ce titre de confirmer que le requérant n'a pas fait l'objet de questions adaptées en ce que l'OE indique :

L'absence de prise en compte de l'état psychologique du requérant au regard des réelles conditions d'accueil de l'Espagne alors que le requérant indique souffrir psychologiquement et être suivi, et que sa provenance de la bande de Gaza laisse présumer une atteinte psychologique, n'est une seconde fois pas conciliable avec les exigences d'examen approfondi institué par la Cour EDH dans sa jurisprudence se rapportant au volet procédural de l'article 3 de la CEDH.

Concernant l'état de fragilité psychologique du requérant, il est à souligner l'importance que le requérant puisse recevoir un suivi adéquat. Cela implique l'accès à des soins de santé adaptés à sa situation de rescapé de guerre et de victime d'événements traumatiques qui y sont liés.

L'Espagne, actuellement, n'offre pas de suivi adapté. En témoigne le rapport de l'AIDA de 2022, mis à jour en mai 2023 :

"[...] it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems". (Nous soulignons). (Traduction libre : il convient de souligner qu'en Espagne, il n'existe pas de structures spécialisées pour les victimes de violations graves et d'abus tels que ceux auxquels sont confrontés les demandeurs d'asile fuyant la guerre, la violence indiscriminée ou la torture. Il n'y a pas de centres médicaux spécialisés traitant exclusivement et de manière approfondie ces problèmes de santé particuliers)

Conclusion : atteinte du seuil minimum de gravité

La partie défenderesse n'ayant pas tenu compte de la vulnérabilité particulière du requérant au regard des conditions d'accueil mais également en ayant égard à l'existence de soins adaptés aux rescapés de guerre, ne s'est pas assurée que le requérant, arrivé en Espagne, recevrait les soins adaptés que nécessitent son état psychologique.

Or, cela revêt une importance dans l'analyse du risque que le requérant en cas d'envoi vers l'Espagne subisse un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH, puisque l'absence de soins adaptés pourraient aggraver la situation du requérant. Dès lors, la partie défenderesse se devait d'effectuer une enquête à ce titre. En ne l'ayant pas fait, la partie défenderesse ne respecte pas le volet procédural de l'article 3 de la CEDH.

Au regard de tous les éléments mis en avant, il est clair qu'une fois que le requérant sera envoyé en Espagne, il se verra affronter des situations qui aggraveront son état psychologique. En effet, le risque avéré qu'il soit sans abris pendant une certaine période, qu'il court un grand risque de subir à nouveau des agressions de tous genres et qu'il ne soit pas suivi par une personne experte en soins pour personnes rescapées de guerre fondent, à raison, les préoccupations quant au respect de ses droits les plus fondamentaux.

Au regard des éléments exposés et pertinents pour l'analyse d'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH dans le cadre de l'expulsion du requérant, il apparaît qu'un envoi en Espagne alors que le requérant a vécu des événements traumatiques, que l'Espagne est en défaut de respecter ses obligations s'inscrivant dans le cadre juridique de l'Union européenne, notamment ses obligations en matière d'accueil des demandeurs de protection internationale et que l'Espagne n'offre pas de soins psychologiques adaptés aux problématiques, engendrera un traitement inhumain ou dégradant dans le chef du requérant en ce qu'il atteint le seuil minimum de gravité au sens de la jurisprudence de la Cour EDH.

En effet, vivre sans abris durant une période indéterminée, ne pas se voir allouer des soins de santé mentale dans le cadre de sa procédure d'asile, et ce en étant affecté psychologiquement en raison de l'exil subi et de la vision prolongée des scènes d'une gravité évidente, entraînera à tout le moins un traitement dégradant car de nature à « créer des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à humilier le requérant ».

Le risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH qu'un envoi vers l'Espagne comportait est, au sens de la Cour européenne des droits de l'Homme, pas manifestement non-fondé et devait faire l'objet d'une analyse de la part de la partie adverse.

Cela n'ayant pas été le cas, la partie adverse n'a pas écarté tout doute concernant le risque que le requérant subisse un traitement inhumain ou dégradant dans le cadre de son renvoi en Espagne, de telle sorte que la partie adverse a violé le prescrit de l'article 3 de la CEDH en son volet matériel.

Dès lors que les conséquences d'un envoi vers l'Espagne sont prévisibles et ne pouvaient être ignorées des autorités en charge, la décision ne semble pas se conformer aux prescrits de l'article 3 de la CEDH."

2.2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

« Le deuxième moyen est pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe général de bonne administration, en particulier le devoir de minutie.

PRINCIPES

Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

L'article 2 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle énonce ce qui suit :

« Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ».

Quant à l'article 3 de cette même loi est libellé comme suit :

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

Le Conseil d'Etat dit pour droit que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision ».

Du non-respect du devoir de minutie et du principe général de bonne administration

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons)»²⁷

De même, le Conseil du Contentieux des Étrangers affirme ceci à propos du devoir de minutie :

« Il ne ressort d'aucune pièce versée au dossier administratif que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir les éléments précités, avant la prise de l'acte attaqué.

Or, la jurisprudence de la Cour EDH enseigne, ce à quoi le Conseil se rallie, que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, compte tenu de la situation générale qui y prévaut et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, §78; Cour EDH, 28 février 2008, Saadi/Italie, §§128-129; Cour EDH, 30 octobre 1991, Vilvarajah et 22 autres/Royaume-Uni, §108 infine), la partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366), quod non en l'espèce.

Au vu des développements qui précèdent, le Conseil souligne qu'au regard du principe de non refoulement, tel qu'il est affirmé, notamment, par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants et l'article 3 de la CEDH, la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraire à l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement.

Or, en l'occurrence, force est de constater qu'il ne ressort d'aucun des éléments versés au dossier administratif ou produits à l'audience par la partie défenderesse que celle-ci aurait procédé à cette vérification, préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, ni même que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir son point de vue, que ce soit au sujet de sa reprise en charge par la France ou l'Italie ou de son éventuel éloignement vers le Soudan, éventualité que la décision attaquée ne permet pas d'exclure, ainsi que cela a été relevé plus haut. »²⁸

EN L'ESPÈCE

Violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Dans sa décision, la partie défenderesse n'a pas égard à la situation propre du requérant et spécifiquement au fait qu'il ait été témoin d'actes graves dont il est raisonnable d'indiquer qu'ils ont affecté son état mental au regard des conditions d'accueil défaillantes des demandeurs de protection internationale en Espagne.

Elle n'a pas eu égard aux différents rapports indiquant certes que la législation espagnole prévoit l'accueil des demandeurs de la protection internationale au sein de structures d'accueil à chacune des phases de leur procédure, **mais** qu'actuellement l'Espagne subit des **difficultés chroniques** et persistantes à les mettre en oeuvre de sorte que beaucoup de demandeurs d'asile se retrouvent démunis et à la rue durant une période prolongée.

La décision attaquée ne présente ainsi pas les informations requises permettant « aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce ».²⁹

*De ce fait, la décision ne rencontrant pas les exigences de la motivation que doivent revêtir les actes administratifs au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ladite loi a été violée.
Du non-respect des principes de prudence et du devoir de minutie*

Tel qu'indiqué ci-dessus, la partie défenderesse n'a pas tenu compte de tous les éléments pertinents à la cause pour fonder sa décision.

La partie défenderesse aurait néanmoins dû, en application de son devoir de minutie, effectuer une recherche minutieuse des faits et prendre en considération tous les éléments pertinents du dossier, soit, les réelles conditions d'accueil et actuelles des demandeurs d'asile en Espagne, la santé mentale de la partie requérante, ainsi que l'existence de soins adaptés aux problématiques que le requérant rencontre.

À ce titre, votre Conseil avait jugé, à l'occasion de son arrêt n°192 584, que « la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraire à l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement »³⁰. (Nous soulignons).

À cet égard, il résulte qu'à la suite d'une recherche poussée sur les conditions d'accueil de l'Espagne et de la prise en compte de l'état de vulnérabilité du requérant que ce dernier a une crainte fondée de subir un traitement à tout le moins dégradant s'il était envoyé en Espagne.

Par conséquent, la partie défenderesse a manqué à son devoir de minutie dès lors qu'il ne ressort pas de la décision qu'elle se soit assurée, à la suite d'un examen complet, que le requérant n'encourt pas un risque réel d'être soumis à un traitement à tout le moins dégradant. »

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd RvV 236 944 - Pagina 17 door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte

behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104). Met andere woorden: ook Dublinoverdrachten kunnen dus een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij dus ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of

van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de

betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU). In casu moet worden nagegaan of verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Spaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Spanje. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database — Country Report — Spain", https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf, laatste update in mei 2024, verder het AIDA-rapport genoemd). Verweerder is overgegaan tot een analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en is tot het oordeel gekomen dat deze bronnen kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Spanje, maar dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Daarop wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

2.2.4. Verzoeker verwijst naar de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Spanje, het percentage daklozen aldaar die het slachtoffer zijn geworden van geweld en seksuele agressie. Hij stelt bij overdracht aan Spanje op straat terecht te zullen komen en verwijst hierbij tevens naar zijn kwetsbaar profiel en zijn psychologische toestand. Hij besluit dat niet vaststaat dat hij in Spanje toegang zal kunnen krijgen tot aangepast zorgen voor zijn psychologische toestand als oorlogsslachtoffer. Verzoeker wijst er op dat hij getuige was van oorlogstaferelen, bombardementen, honger en zich door de Gaza-strook moest verplaatsen om er met veel moeite te ontsnappen. Hij wijst er op dat hij lijdt aan post traumatische stress, depressie, aanpassingsmoeilijkheden, vertrouwensproblemen, somatische symptomen en wanhoopsvlagen. Hij meent dat hij geen toegang zal krijgen tot aangepaste zorgen. Hij riskeert een tijdlang zonder opvang te komen, en dat hij geen toegang zal hebben tot hulpvoorzieningen voor oorlogsslachtoffers.

Met betrekking tot de behandeling van verzoekers om internationale bescherming, in het bijzonder de situatie van Dublin-terugkeerders, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

"Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Op de vraag of betrokkene specifieke reden heeft waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, verklaarde hij: "Veel redenen. De medische en psychologische bijstand aan asielzoekers en de mensenrechten worden beschermd. Ik heb veel vrienden hier en ik wil mijn studies in digital arts and visual communication design hier.";

Op de vraag of betrokkene redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die hem verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen, verklaarde hij: "Spanje is niet ver van het Midden-Oosten, er zijn tradities en cultuur die hetzelfde zijn. Ik wil in een stabiel land waar er geen racisme is en de mensenrechten worden gewaarborgd. In Spanje is er geen psychologische bijstand zoals in België".

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013;

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek d.d. 31.05.2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en daaromtrent zal worden geïnformeerd;

Het gaat in dit geval om een 'overname-context' wat betekent dat de Spaanse instanties de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderan naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk

verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zullen gemachtigd zijn tot verblijf in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Overwegende dat volgens de verordening 604/2013, de criteria en mechanismen zijn ingevoerd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat bij één van de lidstaten wordt ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze en dat de uitvoering van deze verordening en haar adoptie impliceren dat de vrije keuze van de aanvrager is uitgesloten voor de bepaling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming. Met andere woorden, de simpele persoonlijke waardering van een lidstaat door de betrokkene of door een derde of het feit dat hij zijn verzoek in behandeling wil laten nemen in een bepaalde lidstaat kan niet de basis vormen voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule (artikel 17-1) van de Verordening 604/2013;

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. We wensen tevens op te merken dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering."

De bestreden beslissing motiveert dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het internationaal vertrouwensbeginsel ten aanzien van Spanje niet meer zou gelden. Er wordt verwezen naar het door verzoeker eveneens aangehaalde AIDA-rapport, en er wordt besloten dat, hoewel er kritische kanttekeningen zijn, er in Spanje geen sprake is van structurele tekortkomingen die ertoe leiden tot verzoeker bij een overdracht aan Spanje blootstaat aan een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM:

"In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database — Country Report — Spain", https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/05/AIDA-ES_2023-Update.pdf, laatste update in mei 2024, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie word toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen "While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased" (p. 114).

We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, "Oficina de Asilo y Refugio") met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie. "The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception" (p. 69).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land. "The Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country" (p. 69). Verder meldt het rapport dat aan Spanje overdragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (p. 69).

Het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming kent drie fases (AIDA-rapport, p. 104). Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure. ("Fase previa de evaluación y derivación, EYD"). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum ("Centro de Acogida a Refugiados, CAR"), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder

humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of "autonome" fase ("Fase de preparación para la autonomía") vertrekt de verzoeker uit de opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (p. 104). Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dat dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt. "Main obstacles for asylum applicants present after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment (p. 108).

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerminst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

Verzoeker citeert in het verzoekschrift eveneens uit het AIDA-rapport. Hij herneemt de punten van kritiek en wijst op het bestaan van vertragingen en wachttijden bij het toekennen van opvangplaatsen voor asielzoekers, omwille van de sterke toename aan beschermingsverzoeken. Uit het AIDA-verslag blijkt inderdaad dat (in 2019 en 2020) gevallen werden gerapporteerd waarin Dublin-terugkeerders wegens plaatsgebrek niet onmiddellijk toegang kregen tot opvang. Echter blijkt ook dat het Office of Asylum and Refuge (OAR) de Dublin-overdrachten coördineert met die diensten die verantwoordelijk zijn voor de opvangcentra en dat de OAR de registratie van Dublin-terugkeerders met het oog opvang en het indienen van een beschermingsverzoek prioritair behandelt. (AIDA-rapport, p. 69)

Met het citeren van punten van kritiek in het AIDA-rapport toont de verzoeker niet aan dat op onzorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat personen die worden overdragen aan Spanje in toepassing van de Dublin III-Verordening, het risico lopen terecht te komen in een die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (zie: HvJ C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Verder verwijst verzoeker naar het feit dat hij zich bevindt in een situatie van psychologische kwetsbaarheid, en in Spanje geen toegang zal krijgen tot een adequate verzorging. Hij betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de ernst van verzoekers aandoening, die getekend is door de recente gebeurtenissen in de Gazastrook.

De bestreden beslissing motiveert in verband met verzoekers gezondheidstoestand:

"Wat zijn gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud: "Ik heb moeilijke dagen momenteel. Ik ging naar de psycholoog in Turkije door de oorlog in Gaza sinds 07.10.2023, hierdoor kreeg ik stress en depressie. Ik heb een operatie nodig aan mijn onderrug. Ik word momenteel ook opgevolgd door een psycholoog in het centrum."

Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot op heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt tevens dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers", pagina 125). Personen die hun verzoek zagen afgewezen blijven recht hebben op gezondheidszorg. In september 2018 keurde de regering een decreet goed dat de universele toegang tot het volksgezondheidssysteem garandeert, ook voor personen zonder verblijfsrecht ("In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well", pagina 125). We merken op dat het AIDA-rapport melding maakt van specifieke zorg onder meer voor verzoekers met problemen inzake mentale gezondheid. Deze zorg wordt aangeboden door ngo's waaronder Accem en CEAR ("Currently, there are different NGOs in charge of places for asylum seekers with mental health needs. For about 5 years, Accem, in collaboration with Arbeyal, a private company, managed the "Hevia AccemArbeyal" centre, specialised in disability and mental health", pagina 125 en "In addition, CEAR also manages places specialised in asylum seekers with mental conditions", eveneens pagina 125).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen en dat behandeling van zijn medische toestand zoals gesproken tijdens zijn verhoor dd. 29.05.2024 enkel in België en niet in Spanje in gelijke mate kunnen worden verstrekt.

Wat de opvang in Spanje betreft hebben verzoekers in Spanje vanaf het indienen van hun verzoek recht op opvang (AIDA-rapport, pagina 100). Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers om internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de derde, "autonome", fase waarin de verzoeker autonoom kan leven, taallessen wordt aangeboden en verder nog nodige bijstand en ondersteuning krijgt (AIDA-rapport, pagina 105).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Spain' die de Spaanse autoriteiten op 11.05.2023 opstelden. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Spanje worden overgedragen en nog geen verzoek in Spanje indienden dezelfde formaliteiten dient te vervullen als personen die een verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje ('He/she has to undertake the same procedural steps as any other applicant present in the national territory', pagina 5). Hij of zij dient binnen een maand na overdracht een formeel verzoek in te dienen ('As a general rule, the applicant must apply within one month after the transfer date to Spain..', pagina 5). Wat de toegang tot de opvangvoorzieningen betreft wordt gemeld dat in toepassing van een protocol met het Spaanse Rode Kruis de personen die aan de voorwaarden voldoen en opvang wensen meteen naar opvangvoorzieningen worden verwezen ('In application of the Protocol, after verification of the requirements for access to the System by the Ministry of Inclusion, Social Security and Migrations (MISSM), persons wishing to access the Reception System will have direct access from the airport to the reception resources', pagina 2). De overgedragen personen krijgen na overdracht informatie betreffende de procedure ('At the time of arrival in Spain by airport, the person is informed of his/her rights as an applicant for International Protection, where applicable, or the procedural steps to apply', pagina 2).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013- Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht."

Uit deze motivering blijkt dat wel degelijk werd nagegaan of er psychologisch hulp beschikbaar is voor asielzoekers, wat blijkens het AIDA-rapport wel degelijk het geval is. In het AIDA-rapport (p. 107) wordt verder nog uitdrukkelijk melding gemaakt van psychologische bijstand doorheen de verschillende opvangfasen. Hoewel in een aantal centra (p. 116), sprake is van een tekort aan psychologen, blijkt uit het

AIDA-rapport geenszins dat sprake is van systematische tekorten in de toegang tot mentale gezondheidszorg.

Verzoeker benadrukt dat hij getraumatiseerd is door een oorlogssituatie en klaagt aan dat er in Spanje geen gespecialiseerde structuren of organisaties zijn die zich uitsluitend toeleggen op de verzorging van oorlogsslachtoffers. De Raad merkt op dat verzoeker zich bezondigt aan een selectieve lezing van het AIDA-rapport. Het feit dat er geen gespecialiseerde structuren zijn die zich exclusief toeleggen op de behandeling van oorlogstrauma's houdt niet in dat verzoeker geen toegang zou hebben tot mentale gezondheidszorg, noch dat deze niet adequaat zou zijn.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

2.2.5. Uit hogerstaande bespreking volgt ook dat de verwerende partij uitdrukkelijk en op afdoende wijze haar beslissing heeft gemotiveerd in het licht van de door verzoeker aangevoerde moeilijkheden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij daarbij niet zou zijn overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek van de zaak.

2.2.6. Het eerste en het tweede middel zijn niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERDOODT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERDOODT

C. VERHAERT